ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין נב.

מסורת הש"ס

א) [לעיל מב:], ב) [לעיל מה. הש"ן], ג) [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], ד) ל"ל נרני, ה) [פסחים עה.], ו) [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], ז) [לעיל מג:], ח) [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], ט) [ל"ל אלעזר].

הלי אם אביה. מאי דריש ביה: **מאי זו.** אהיכא קאי: **מתני' משקעין אותו.** שלא יתהפך אנה ואנה ותפול הפתילה על בשרו מבחוץ: **קשה לתוך הרכה.** כורכין עודר קשה לתוך הרכה מפני שהרכה אינה מוזקת לפתות פיו והקשה מחבל את גרונו ומגוולתו לפיכך קשה מכפנים לחנוק ורכה מבחוץ להגין: **ומדליק אם הפתילה.** בגמרא מפרש פתילה של אבר: **מדליק.** מתיך: **וחומרת אם בני מעיו.** לשון חמרמרו מעי (איכה ג) כוולת: **רבי יהודה אומר.** אין חונקין אותו בסודרין דלקי הוא אם היה מת בידם ע"י חניקתם קודם זריקת הפתילה לא היו מקיימין מצות שריפה. אלא הוא ליצנא בעלמא הוא כלומר אם יתניקהו אלא הוא ימות בידם ואין זו שריפה: **בלבד.** טעליי"ש בלע"ז: **לא היה כ"ד של אותו שעה בקי.** לדוקין היו שאין להם ג"ש אלא קרא כמשמעו: **גמ' מנא לן.** דכי האי גוונא שריפה היא דקאמר רחמנא: **אמיא שריפה שריפה.** כתיב הכא (ויקרא כא) ואם תשרף וכתיב התם (במדבר יז) אשר הקריבו השרופים מה להלן גוף קיים ולקמן פריך מנא לן: **מכני אהרן.** דכתיב כהו (ויקרא י) יכבו את השריפה: **מנא לן.** דעדת קרח הכי הוו: **בנפשותם.** ולא בגופם: **שריפה ממש.** הלכך על כרחך לא מצי למילף גוף קיים מהתם. ולקמן פריך ותהוי שריפה ממש ולילף שריפת בית דין מיניה ותהוי ממש: **על עסקי נפשותם.** על חנופת אכילה ושתיה הנכנסת בנפשותם: **בחנפי לעני מעוג.** בשביל חנופה של לגימות מעוג שהאכילם והשקם קרח לעדתו ונתחברו עמו חרק עלי וגו'. מעוג לשון דבר הנאכל כדכתיב (מ"א יז) באלמנה הצרפית שאמרה לאליהו מי ה' אלהיך אם יש לי מעוג: **מנא לן.** דגוף קיים בבני אהרן: **שריפה ממש.** אף הגוף אכל מבפנים התחילה שריפתן ושרפה והלכה עצמות ובשר: **והא לפיכ ואפאכל אותם.** דמשמע מיעוט אותם ולא דבר אחר ואם הכל נשרף מאי קא ממעט. ומשני אותם ולא בגדיהם: **שכן אדם חוטא נשמה פיגול.** אדם מאדם חוטא מחוטא נטילת נשמה מנטילת נשמה אבל שריפת פרים אין בהם נטילת נשמה שבכבר הן נשחטין: **פיגול.** דבר שאין בו פיגול מדבר שאין בו פיגול: **מכשיר.** שריפת כ"ד מכשיר הכשר מצות המקום וכן פרים הנשרפים אבל שריפה דהני לאו בידי אדם הוה שיקיימו בהם מצות המקום: **ולדורות.** דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות: ופרכינן **מאן דיליף מעדה קרח מ"ט לא יליף מבני אהרן משום דקסבר שריפה ממש הואי ותהוי שריפה ממש ונילף שריפה כ"ד מיניה.** לשריפה ממש דהוה ליה אדם מאדם וחוטא ומחוטא ונשמה ופיגול: **אלא שריפה היא.** ובב"ד שריפה כתיב ואי אתה רשאי לברור לו זו שאינה קרויה שריפה: **ואי.** בעי לקיומי ותהכת לרעך כמוך אפיס ליה מבניי זמורות: **לענגל.** מהר: **קמ"ל.** ג"ש דמיקרא נמי שריפה והשתא דאיהי מיקרא שריפה ברור אותה לו מדרב נחמן: **וכבר היו.** תיידי דאחירי בבני אהרן מנא ליה הכא לאשמועינן דבשביל שהיו מבקשים שרבה ורבנות מתו: **נפישי גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני.** הרבה גמלים זקנים שטעונים עורות גמלים יונקין שמתו. בכרי מדין ועיפה (ישעיה ס) מתרגמינן הוגני. בכרה קלה (ירמיה ג) היינו גמלה נערה ויונקה שהיא קלה ועפקיה רעים מחמת שלא הורגלה לטעון משאוי: למה

ההיא שריפה ממש הואי. בת"כ איכא ב' בריתות שנויות בתוס' דפליגי מעיקרא קתני כילד היתה מיתתן שני חוטין כו' ונשרף גופן ובגדיהן קיימין שנאמר ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו ובתר הכי גבי יבכו את השריפה קתני שריפת נשמה וגוף קיים ומנוולתו לפיכך קשה מבפנים לחנוק ורכה מבחוץ להגין: **ומדליק אם הפתילה.** בגמרא מפרש פתילה של אבר: **מדליק.** מתיך: **וחומרת אם בני מעיו.** לשון חמרמרו מעי (איכה ג) כוולת: **רבי יהודה אומר.** אין חונקין אותו בסודרין דלקי הוא אם היה מת בידם ע"י חניקתם קודם זריקת הפתילה לא היו מקיימין מצות שריפה. אלא הוא ליצנא בעלמא הוא כלומר אם יתניקהו אלא הוא ימות בידם ואין זו שריפה: **בלבד.** טעליי"ש בלע"ז: **לא היה כ"ד של אותו שעה בקי.** לדוקין היו שאין להם ג"ש אלא קרא כמשמעו: **גמ' מנא לן.** דכי האי גוונא שריפה היא דקאמר רחמנא: **אמיא שריפה שריפה.** כתיב הכא (ויקרא כא) ואם תשרף וכתיב התם (במדבר יז) אשר הקריבו השרופים מה להלן גוף קיים ולקמן פריך מנא לן: **מכני אהרן.** דכתיב כהו (ויקרא י) יכבו את השריפה: **מנא לן.** דעדת קרח הכי הוו: **בנפשותם.** ולא בגופם: **שריפה ממש.** הלכך על כרחך לא מצי למילף גוף קיים מהתם. ולקמן פריך ותהוי שריפה ממש ולילף שריפת בית דין מיניה ותהוי ממש: **על עסקי נפשותם.** על חנופת אכילה ושתיה הנכנסת בנפשותם: **בחנפי לעני מעוג.** בשביל חנופה של לגימות מעוג שהאכילם והשקם קרח לעדתו ונתחברו עמו חרק עלי וגו'. מעוג לשון דבר הנאכל כדכתיב (מ"א יז) באלמנה הצרפית שאמרה לאליהו מי ה' אלהיך אם יש לי מעוג: **מנא לן.** דגוף קיים בבני אהרן: **שריפה ממש.** אף הגוף אכל מבפנים התחילה שריפתן ושרפה והלכה עצמות ובשר: **והא לפיכ ואפאכל אותם.** דמשמע מיעוט אותם ולא דבר אחר ואם הכל נשרף מאי קא ממעט. ומשני אותם ולא בגדיהם: **שכן אדם חוטא נשמה פיגול.** אדם מאדם חוטא מחוטא נטילת נשמה מנטילת נשמה אבל שריפת פרים אין בהם נטילת נשמה שבכבר הן נשחטין: **פיגול.** דבר שאין בו פיגול מדבר שאין בו פיגול: **מכשיר.** שריפת כ"ד מכשיר הכשר מצות המקום וכן פרים הנשרפים אבל שריפה דהני לאו בידי אדם הוה שיקיימו בהם מצות המקום: **ולדורות.** דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות: ופרכינן **מאן דיליף מעדה קרח מ"ט לא יליף מבני אהרן משום דקסבר שריפה ממש הואי ותהוי שריפה ממש ונילף שריפה כ"ד מיניה.** לשריפה ממש דהוה ליה אדם מאדם וחוטא ומחוטא ונשמה ופיגול: **אלא שריפה היא.** ובב"ד שריפה כתיב ואי אתה רשאי לברור לו זו שאינה קרויה שריפה: **ואי.** בעי לקיומי ותהכת לרעך כמוך אפיס ליה מבניי זמורות: **לענגל.** מהר: **קמ"ל.** ג"ש דמיקרא נמי שריפה והשתא דאיהי מיקרא שריפה ברור אותה לו מדרב נחמן: **וכבר היו.** תיידי דאחירי בבני אהרן מנא ליה הכא לאשמועינן דבשביל שהיו מבקשים שרבה ורבנות מתו: **נפישי גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני.** הרבה גמלים זקנים שטעונים עורות גמלים יונקין שמתו. בכרי מדין ועיפה (ישעיה ס) מתרגמינן הוגני. בכרה קלה (ירמיה ג) היינו גמלה נערה ויונקה שהיא קלה ועפקיה רעים מחמת שלא הורגלה לטעון משאוי: למה

האי [1]את אביה היא מחללת מאי דריש ביה מבעי ליה לכדתניא היה רבי מאיר אומר מה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגין בו קודש נוהגין בו חול כבוד נוהגין בו בזיון אומרין ארור שזו ילד ארור שזו גידל ארור שיצא זו מחלציו אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפי' לרשיעא בר צדיקא כמאן כהאי תנא: זו מצות הנסקלין: מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין משום דתנא [6]נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו [7]בית הסקילה היה גבוה שתי קומות ואיידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין תנא נמי זו מצות הנסקלין: **מתני'** [8]מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו ונותנין סודר קשה לתוך הרכה וכורך על צוארו זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו ר' יהודה אומר אף הוא אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה אלא פותח את פיו [9]בצבת שלא בטובתו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו אמר רבי אלעזר [10](בן) צדוק מעשה בבת כהן אחת שזינתה והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה אמר(ו) לו מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי: **גמ'** מאי פתילה [11]אמר רב מתנה פתילה של אבר מנא לן אתיא שריפה שריפה מעדת קרח מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים רבי אלעזר אמר [12]אתיא שריפה שריפה מבני אהרן מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים מאן דיליף מעדת קרח מנא ליה דכתיב [2]ואת מחתות החטאים האלה בנפשותם שנשמתן נשרפת וגוף קיים ואידך ההיא שריפה ממש היא ומאי בנפשותם שנתחייבו שריפה על עסקי נפשותם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב [3]בחנפי לעני מעוג חרק עלי שנימו בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה חרק עליהן שר של גיהנם שניו ומאן דיליף מבני אהרן מנא ליה דכתי' וימותו לפני ה' כעין מיתה ואידך ההוא שריפה ממש הואי ומאי דכתיב [4]וימותו דאתחיל בהו מגואי כעין מיתה דתניא אבא יוסי בן דוסתאי אומר שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים ונחלקו לארבע ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה ושרפום והכתיב [5]ותאכל אותם אותם ולא בגדיהם ונילף [13]מפרים הנשרפים מה להלן שריפה ממש אף כאן שריפה ממש מסתברא מאדם הוה ליה למילף שכן אדם חוטא נשמה פיגול אדרבה מפרים הנשרפים הוה ליה למילף שכן מכשיר לדורות הנך נפישין מאן דיליף מעדת קרח מאי טעמא לא יליף מבני אהרן ההוא שריפה ממש הואי ונילף מינה [14]אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר קרא [15]ואהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה וכי מאחר דאיכא דרב נחמן גזרה שוה למה לי אי לאו גזרה שוה הוה אמינא שריפת נשמה וגוף קיים לאו שריפה היא כלל ואי משום ואהבת לרעך כמוך לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף לעגל קמ"ל: וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן אמר לו נדב לאביהוא אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה נגהיג את הדור אמר להן הקב"ה הנראה מי קובר את מי אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי נפישי גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני אמר רבי [16](אליעזר) למה

[1] ת"ל כת ובת ואפילו שיש כהן מומין בנות כהן הן: **תני** ר' רומיה מה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגים בו קודש נוהגין בו חול היו נוהגין בו כבוד נוהגין בו בזיון. אומרין ארור שזה ילד ארור שזה גידל ארור שזה יצא מחלציו. אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא כמאן כי האי תנא ור' ישמעאל נמי כהאי תנא סבירא ליה: כיון דתנא נגמר הדין מוציאין אותו לסקילה כו' עייניא דנסקל תני [נמי] הכא זו מצות הנסקלין והדר תני מצות הנשרפין [במצות הנשרפין] היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו כו' עד ומדליק פתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת וחומרת את בני מעיו מאי פתילה רב מתנה אמר פתילה של אבר יליף שריפה שריפה מעדת קרח. דכתיב בעדת קרח את מחתות החטאים האלה בנפשותם כלומר מגופה של מחתה נשרפה נשמתם שריפת נפש ובשר קיים אף הכא בענין שריפת נפש וגוף קיים והיא פתילה של אבר. ר' אלעזר אמר שריפת עדת קרח שריפת גוף נמי הואי אלא שריפה שריפה מבני אהרן יליפינן דכתיב כהו וימותו לפני ה' שריפתן כעין מיתה הואי מה מיתה נטילת נשמה וגוף קיים אף שריפת בני אהרן נטילת נשמה וגוף קיים ותרוייהו אית להו פתילה של אבר. ורב מתנה אומר בני אהרן שריפת גוף הוי כאבא יוסי בן דוסתאי דתני שני חוטי אש יצאו מבית קדשי הקדשים ונחלקו לארבעה ונכנסו ב' בחוטמו של זה וב' בחוטמו של זה ושרפום ואקשינן והא כתיב ותאכל אותם כלומר ותאכל אותם אכילה (מבחוץ) משמע ושנינן אותם ולא בגדיהם. ומפני מה לא למדו שרפה שרפה מפרים הנשרפין דבענין דומין הלומדין מן המלמדין וכך הוא הדין. וילפי אדם מאדם שכן הנהגו אדם ועדת קרח או בני אהרן כולן אדם. וכולן חוטאין ובכולן איכוד נשמה בלבד. ואין בהן תורת פיגול לאפוקי פרים הנשרפים שאינן בני אדם ואין נשרפין בשביל שחטאו וכשרם הוא הנשרף ולא נשמתן והן נעשין פיגול אדרבה מפרים הנשרפים הוה ליה למילף שכן שניהן הפרים והנהגו חרן לעורה שריפתם ושניהן מכשירין

[2] ת"ל כת (וסס) מיסאל ואלצפן היו שנדמו לפקת שני ואי שריפה ממש הואי לא נעומאו ויש לומר דשלגן קיימת הוה כדאמר בהמפלת (גיה דף מז:) מת שנשרף ושלגו קיימת טמא:

אותם ולא בגדיהם. ואם תאמר והא כתיב (ויקרא י) ויסאוס בכותנותם ויש לומר דלא ידעינא אם בכותנות הנשאים או בכותנות הנשאים:

ונילף מפרים הנשרפים. המ"ל ותהכת לרעך כמוך כדור לו מיתה יפה: **שכן** מכשיר. מימה דלא משיב מכפר כדאמר בפרק נגמר הדין (לעיל דף מב.):

הנך נפישי. ומשום הכי לא קאמר הכא מכשיר ממכשיר עדיף כדאמרינן בפרק נגמר הדין (סס) ג"ג מכשיר דהתם עדיף שזה הכשירו בכך וזה אדרבה נפסל בכך: טעה

דף כה: וסס) מיסאל ואלצפן היו שנדמו לפקת שני ואי שריפה ממש הואי לא נעומאו ויש לומר דשלגן קיימת הוה כדאמר בהמפלת (גיה דף מז:) מת שנשרף ושלגו קיימת טמא:

[3] ת"ל כת ובת ואפילו שיש כהן מומין בנות כהן הן: **תני** ר' רומיה מה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגים בו קודש נוהגין בו חול היו נוהגין בו כבוד נוהגין בו בזיון. אומרין ארור שזה ילד ארור שזה גידל ארור שזה יצא מחלציו. אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא כמאן כי האי תנא ור' ישמעאל נמי כהאי תנא סבירא ליה: כיון דתנא נגמר הדין מוציאין אותו לסקילה כו' עייניא דנסקל תני [נמי] הכא זו מצות הנסקלין והדר תני מצות הנשרפין [במצות הנשרפין] היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו כו' עד ומדליק פתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת וחומרת את בני מעיו מאי פתילה רב מתנה אמר פתילה של אבר יליף שריפה שריפה מעדת קרח. דכתיב בעדת קרח את מחתות החטאים האלה בנפשותם כלומר מגופה של מחתה נשרפה נשמתם שריפת נפש ובשר קיים אף הכא בענין שריפת נפש וגוף קיים והיא פתילה של אבר. ר' אלעזר אמר שריפת עדת קרח שריפת גוף נמי הואי אלא שריפה שריפה מבני אהרן יליפינן דכתיב כהו וימותו לפני ה' שריפתן כעין מיתה הואי מה מיתה נטילת נשמה וגוף קיים אף שריפת בני אהרן נטילת נשמה וגוף קיים ותרוייהו אית להו פתילה של אבר. ורב מתנה אומר בני אהרן שריפת גוף הוי כאבא יוסי בן דוסתאי דתני שני חוטי אש יצאו מבית קדשי הקדשים ונחלקו לארבעה ונכנסו ב' בחוטמו של זה וב' בחוטמו של זה ושרפום ואקשינן והא כתיב ותאכל אותם כלומר ותאכל אותם אכילה (מבחוץ) משמע ושנינן אותם ולא בגדיהם. ומפני מה לא למדו שרפה שרפה מפרים הנשרפין דבענין דומין הלומדין מן המלמדין וכך הוא הדין. וילפי אדם מאדם שכן הנהגו אדם ועדת קרח או בני אהרן כולן אדם. וכולן חוטאין ובכולן איכוד נשמה בלבד. ואין בהן תורת פיגול לאפוקי פרים הנשרפים שאינן בני אדם ואין נשרפין בשביל שחטאו וכשרם הוא הנשרף ולא נשמתן והן נעשין פיגול אדרבה מפרים הנשרפים הוה ליה למילף שכן שניהן הפרים והנהגו חרן לעורה שריפתם ושניהן מכשירין

[4] מ"ר פע"ו מהל' סנהדרין הלכה ג סמג עשין קיב:

[5] א מי' פע"ו מהל' סנהדרין הלכה ג סמג עשין קיב:

[6] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], ל"ל נרני, [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[7] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[8] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[9] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[10] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[11] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[12] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[13] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[14] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[15] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

[16] [לעיל מב:], [לעיל מה. הש"ן], [עיין תוספות סוטה יט: ד"ה ר' יהודה], [פסחים עה.], [פסחים עה. לקמן לד. שבת קיט:], [לעיל מג:], [לעיל מה. מכות לו: פסחים עה. [סוטה ח: כ"ק נא.], [ל"ל אלעזר].

עין משפט נר מצוה

תורה אור השלם

1. וכה איש כהן כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף:
ויקרא כא ט
2. את מחתות החטאים האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח כי הקריבם לפני יי ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל:
במדבר יז ג
3. ברגפי לעני מעוג חרק עלי שנימו:
תהלים לה טז
4. ותצא אש מלפני יי ותאכל אותם וימותו לפני יי:
ויקרא י ב
5. לא תקם ולא תטר את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני יי:
ויקרא יט יח

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ההיא וכו' וא"ת הא אסריגן ש' הש"ן. עיין תוספות תענית לדקה פי' מה:

לעזי רש"י

טיגליי"ש. מלקחיים.

מוסף רש"י

נגמר הדין. לחובה (לעיל מב:). היה גבוה שתי קומות. ומפילו מעשה לאחרן (לעיל מה.). פתילה של אבר. מתיכו חוקקו לתוך פיו (פסחים עה.). מפרים הנשרפים. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משיח, שאינן נאכלין אלא נשרפין בדכתיב והוצית את כל הפר אל מחוץ למחנה וגו' (לעיל מב:).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com